

De wever uit Welsh.

<https://hdl.handle.net/1874/355327>

DE WEVER UIT WELSH.

~~~~~  
 UIT HET ENGELSCH.  
 ~~~~~

VIERDE DRUK.

Hoort mijne geliefde broeders,
 heeft God niet de armen dezer
 wereld uitverkoren, om rijk te
 zijn in 't geloof en erfgenamen
 van het koninkrijk, hetwelk hij
 beloofd heeft aan degenen die
 hem lief hebben?

JAC. II: 5.

De oprigting en voortgang der Zondag-scho-
 len geeft stof tot aangename opmerking voor
 iederen waren Christen. Dit voortreffelijk werk
 scheen in den aanvang gelijk aan de kleine
 wolk, niet grooter dan een mans hand, (1 KON.
 XVIII: 44.) maar verspreide spoedig, onder 't
 Gods bestuur, de overvloedigste en vrucht-
 haarste regens van geluk over geheel het
 land. De daadzaken die de nuttigheid van
 deze inrigtingen bewijzen zijn bijna ontelbaar.
 Het is moeilijk om uit de menigte voorbeelden
 diegene uit te kiezen, welke het best berekend zijn

om de vrienden en bevorderaars der Zondagscholen aan te moedigen. Het volgende nogtans kan onder den Goddelijken zegen de waarheid van de opmerking des wijzen mans, PRED. XI: 1, bevestigen: » Werpt uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen." Het zal zeker in de toekomstige wereld gevonden worden bij iederen waren leerling van Jezus Christus; maar het gebeurt ook dikwijls, dat het nog in deze wereld ontdekt wordt, en dat wel in tijden en plaatsen, waar men zulks het minst verwacht. De volgende zamenspraak zal dit genoegzaam ophelderen, en ik ga voort dezelve mede te deelen, juist zoo als zij plaats had, tusschen eene Mevrouw in eene herberg in *Wales* en het Dienstmeisje uit de herberg.

» Meisje! Meisje!" » Ik kom Mevrouw, ik kom, ik ben hier reeds; wat belijft u, Mevrouw? hebt gij iets voor mij te verrigten?" » Hoe, waarom schreit gij? Wat deert u, GRIETJE?" » Ik heb groote, groote reden tot schreijen, Mevrouw; maar ik kan niet zeggen of ik meer reden heb om van vreugde of van droefheid te schreijen." » Inderdaad dat is vreemd. Zeg mij wat is de reden, en zoo ik u kan helpen, wil ik gaarne alles wat ik kan voor u doen." » O Mevrouw, uw echtgenoot, uw echtgenoot, maakt dat ik schreije." » Mijn man! hoe konde mijn man maken dat gij schreit?" » Mevrouw, God zegene u! O de waarde man. Hij en onze waarde hulp-

prediker hebben al de arme lieden in de stad gelukkig gemaakt. Zij kregen dat gezegende boek, (het gezegende boek noemde mijn goede vader het doorgaans,) zij hebben het aan al de armen geschonken; en o mijne waarde Mevrouw, uw echtgenoot heeft mij dezen keurigen Bijbel gegeven; en heeft mijn naam vooraan in denzelfden geschreven, uit betrekking op mijnen dierbaren vader, die nu uitrust in den hemel van al zijn lijden. Mag ik u verzoeken dit eens te lezen Mevrouw, dan zult gij zelve zien welk een goed mensch mijn vader, (hoewel maar een arm man zijnde,) was; gelijk uwe goede echtgenoot, (God zegene hem duizend en duizendmalen,) hier getuigt."

Toen nam de Jufvrouw den Bijbel nit GRIETJES hand, en las het volgende op het eerste blad aan het begin: *Dit boek behoort aan GRIETJE DAVIDS, en is haar vereerd den 22 Augustus 1822, door den Eerwaarden..... als een gids voor haar op den weg ten hemel, en als een teeken van achting voor haren overleden vader, W. T., dien hij wel kende en hoogachte als een eerlijk, arbeidzaam en vroom man. Mogt de dochter het goede voorbeeld van haren vader volgen. O Heer! zegen dit boek tot haar nut. Amen!* » Wel nu," zeide Mevrouw, » ik ben zeer verheugd dit te zien; maar hoe kende Mijnheer uw vader? Ik wist niet dat hij u of uwen vader voorheen immer gezien had." » Ik

dacht Mevrouw, toen gij en hij hier zoo vermoed en afgemat kwaamt, op den avond voor de vergadering van ons Bijbelgenootschap, dat hij mij geheel vreemd was, maar ik ontdekte, toen hij en onze waarde hulpprediker mij dezen morgen riepen, om met mij arm meisje uit de herberg te spreken, dat hij de zoon was van mijns vaders ouden vriend. Och vergeef mij Mevrouw, dat ik hem mijns vaders vriend noem. Ik meen dat hij een vriend van hem was, iemand die vriendschappelijk met hem omging, sedert vele jaren." » O," zeide Mevrouw toen, » dan zijt gij niet in deze stad geboren, maar in B., en gij weet welligt iets van Mijnheers geslacht?" » O ja Mevrouw, een vroemer en liefderijker geslacht heeft er nimmer bestaan, zij waren zoo goed voor ons arme lieden. Ik vergat hen nooit, noch zal hen nooit vergeten." » Maar het schijnt GRIETJE, dat naar hetgene Mijnheer hier in uwen Bijbel geschreven heeft, uw vader een goed mensch was; als gij tijd hebt wil ik gaarne iets van hem hooren; Mijnheer is uitgegaan met uwen hulpprediker en zal niet voor den avond terug komen. Het is waar ik zal van hem wel iets omtrent uwen vader vernemen, maar ik wenschte van u te hooren, hoedanig een mensch hij was, daar er in zulke loffelijke bewoordingen van hem gesproken wordt." » O hoe gelukkig Mevrouw! ik heb al mijn ochtendwerk al verrigt, en ben

zeer verheugd u van mijnen waarden vader te mogen verhalen. Hij was een lang, dapper, sterk man, zoo bekwaam en gewillig om te werken als iemand in het Koninkrijk. Hij was een openhartig, blijmoedig mensch tot aan zijne laatste ziekte." » Maar GRIETJE, ik vroeg u niet bijzonder, hoedanig een mensch hij was in dit opzigt, maar wat ik gaarne wenschte te weten, is zijnen inborst, zijn gedrag, zijne braafheid."

Nu begreep GRIETJE Mevrouw's meening en gaf haar het volgende eenvoudige en ware bericht van haren vader.

» De naam van mijnen vader was W. T., een wever in het Kerspel C., in het Graafschap B., in Zuid-Wales, hij had acht kinderen. Ik was de oudste op een na. Hij voede ons allen in eenen redelijk goeden stand op. Mijne moeder zoo wel als mijn vader was zeer godvruchtig, zoo dat zij beiden overeenstemden in alles wat zij verrigten en spraken. Daar wij met zoo velen waren, kon hij ons niet ter school zenden zoo als hij wel wenschte; hierom onderrigtte hij ons zelf in het lezen van onzen bijbel en gaf aan ieder onzer zulk eenen raad, als hij noodig keurde, dringende deze vermaningen door zijn voorbeeld aan. Hij beoefende altijd hetgene hij onderrigtte. Wij begonnen ons werk iederen dag zeer vroeg, en geen onzer veroorloofde zich ledig te zijn gedurende de werkuren, en wan-

neer die om waren, speelden en lazen wij in onzen eigen' tijd: want het was een van mijns vaders voorschriften, die hij bij den schoolmeester op een groot papier had laten schrijven: *Alle ding heeft zijn' tijd.*"

» Inderdaad een zeer goed voorschrift," zeide Mevrouw, » en daar gij zegt dat het een zijner voorschriften was, welke andere had hij voor uwe besturing?" » Ik kan ze u allen van hem mededeelen, Mevrouw, want wij waren gewoon dezelve te herhalen tot dat wij die goed kenden, en wij waren geleerd dezelve dagelijks en oogenblikkelijk te beoefenen. Zij waren de volgende:

1. Oplettendheid en nadenken.
2. Alle ding moet zijn' tijd hebben.
3. Alle ding moet zijne plaats hebben.
4. Verwaarloost niets.
5. Zijt rein en net.
6. Bemint elkander.
7. Één ding is noodig.

» Als gij deze behartigt, zeide hij gewoonlijk, zal de hut een paleis zijn. Ik heb altijd de waarheid dezer woorden ondervonden. Alzoo werkten wij de geheele week, en Zondags hadden wij rust. Op dien dag waren wij naar gewoonte vroeg op en spoedig gereed om naar de Zondagsschool te gaan, zoodra het ontbijt en het gebed geëindigd waren. Wij waren altijd in de school voor acht uren. Maar Me-

vrouw, hier moet ik u zeggen dat de Zondagschool begonnen en voortgezet werd, door uw goeden echtgenoot en eenige andere jonge Edelvrouwen, die in het Kerspel woonden. Ik herinner mij dat ik in zijne afdeeling was, en ik kan mij wel te binnen brengen hoe hij gewoon was de Catechismus te ontvouwen. Hij zeide ons meermalen dat wij van natuur kinderen des toorns waren, gelijk alle anderen, EFEZEN II: 3, en dat wij uit ons zelven geheel onbekwaam waren ons te helpen. Dan sprak hij tot ons van de groote liefde van God den Vader in de zending van Zijnen Zoon, om te sterven voor ons arme zondaars, en van de *liefde* van Christus, die Zijn leven aflegde tot een rantsoen voor allen. JOH. III: 16, 1 TIM. II: 6. Hij wilde ons dan te gelijkertijd doen zien, hoe de Heilige Geest gezonden was om onze oogen te openen, onze harten te veranderen, ons leven te verbeteren, om ons te ondersteunen en te vertroosten, O hoe waren wij verheugd van deze dingen te hooren. Hij onderrigte ons dat in den Catechismus God de Vader als Schepper, God de Zoon als Middelaar, en God de Heilige Geest als Heiligmaker ons voorgesteld worden, als voorwerpen van ons geloof. Het Christelijk verbond, het Christelijk geloof, de Christelijke voorschriften, het Christelijk gebed en de Christelijke bondzegenen, waren de vijf groote afdeelingen van den

Catechismus, en deze leide hij ons achterevoigens van zondag tot zondag uit, en deed onderzoek naar onze vorderingen, ons eenvoudige vragen doende, tot wij in staat waren hem te bevatten. Maar Mevrouw, ik herinner mij ook dat hij ons dikwïls zeide, dat wij zelve tot God om Zijnen Heiligen Geest moesten bidden en hem op onze harten laten werken. Mijn vader herinnerde ons dit dikwïls, en was gewoon om een zegen over de Zondagschool te bidden. Ik gevoelde menigmaal wanneer ik alleen was een verlangen om te bidden, dat God mij een gelukkig Christen wilde maken, zoo als mijn waarde vader was. O Mevrouw, ware ik maar ijverig geweest in het zoeken van den Heer in mijne jeugd. Vergeef mijn bewogen gemoed, bij de herinnering dezer dingen! Ik kan niet zonder tranen aan dezelve denken of er van spreken. O dat waren gelukkige dagen!

Maar hoe kwam het, zeide Mevrouw, dat gij toen geen Bijbel voor u zelve had; en hoe komt het dat gij sedert dien tijd zonder eenen geweest zijt.

Hebt gij niet gehoord, Mevrouw, dat wij arme lieden van Welsh geene Bijbels in onze taal tot algemeen gebruik hadden, voor dat het Bijbelgenootschap opgericht was? Mijn arme vader had slechts een' grooten Bijbel in zijn huisgezin, maar wij kinderen hadden er geen. Ik kreeg er voorheen een van het Genootschap,

nu twaalf jaren geleden, maar dezelve was zoo klein, en zoo veel gebruikt door mijn' echtgenoot voor hij stierf, dat hij geheel uitgesleten was; daarom gaf Mijnheer mij dezen nieuwen grooten, alleen uit eerbied voor mijnen vader. Dit is de ware reden van het geval.

Ik bedank u Grietje, — hernam de Dame, — voor uwe onderrigting, ik bemerk nu dat gij eene weduwe zijt, alhoewel gij nog jong zijt. Ga nu maar eerst voort, met het verhaal van uwen vader, en dan kunt gij mij mogelijk nog wel iets omtrent uzelfen verhalen. — Wel nu Mevrouw, ik vertelde u van onze Zondagschool. Mijn waarde vader was gewoon er veel over te spreken, en hij aanhoudendheid er voor te bidden. Hij had zeer veel genoegen om naar ons te hooren als wij onderwezen werden, en vergat dikwijls in de kerk zelf te antwoorden, begeerig zijnde om te hooren hoe wij het zouden doen. Wij vonden boven andere dingen behagen in de vier voorschriften, die de jonge edellieden welke de school bestuurden, gemaakt hadden; ik kan dezelve mij nog herinneren, omdat ik ze overal zoo wel als in de Zondagschool van nut vind: 1. *Een Voorschrift*. 2. *Naauwkeurigheid*, 3. *Volharding*, 4. *het Gebed*. Zij namen een vasten stelregel of leerwijze, of schikking in alle dingen in acht. Zij waren naauwkeurig in het waarnemen en in de uitvoering van hun plan. Zij deden niet zoo als menigeen,

die verdriet krijgt in zijne bezigheden, maar volhardden in dezelve. — En zij baden gedurig tot God om Zijnen zegen op hun goed werk en arbeid der liefde. Mijn vader hielp hen dikwijls onderwijzen, en zij zeiden allen dat hij hun zeer nuttig was, voornamelijk omdat hij eene goede stem had om te zingen. Hij zong altijd in de school en in de kerk met al zijne kracht, zoo dat iedereen zeide: wat W. T. ook doet, hij doet het hartelijk. En gij kunt niet begrijpen Mevrouw, welk goed hij te weeg bracht door zijne ernstige levenswijze. Iedereen die hem te werk stelde, wist dat als hij eens in den tijd dien zij verlangden, een stuk niet afgeweven had, het niet door verzuim van hem was. Zij wisten dat hij toch zijn best gedaan had, en zoo waren zij allen tevreden. Zij waren bekend met zijne leefregels, welke ophingen in zijn vertrek, en niemand twijfelde er aan of zij waren altijd voor zijne oogen en in zijn hart; o dat ik half zoo oplettend en ijverig geweest ware!

Indien ik mij niet bedrieg, hernam Mevrouw, volgt gij getrouw uwen vader na, zijt verzekerd dat dezelfde genade ook voor u te verkrijgen is, zoo gij ernstig om dezelve bidt, en dat die u in staat zal stellen om ook zoo opregtelijk en gemoedelijk te leven. — Ja Mevrouw, daarvoor zij God gedankt. Ik weet dat God altijd gereed is om ons te helpen. Mijn

vader zeide doorgaans dat het beoefening en niet slechts belijdenis was, welke de Godsdienst gebod. De wereld, merkte hij wel eens aan, let altijd naauw op de belijders, en als zij geen beter gedrag bij hen dan bij anderen ontdekt, zoo wordt er oneer over het gebed, het gehoor, de gemeenschap, en gesprekken omtrent ernstige onderwerpen gebragt. Maar als zij zien dat een mensch die naar de kerk gaat en de bondzegelen gebruikt, in zijn huisgezin bidt, en de zonde bestraft, en dergelijke meer, getrouw is in zijne bezigheden, naauwkeurig in het vervullen zijner beloften, zorgvuldig in zijn werk te verrigten, en strevende om zijnen pligt omtrent de menschen te vervullen, zoo worden hunne monden gestopt, en zij zijn gedrongen de voortreffelijkheid van de Godsdienst te erkennen.

» Op zoodanige wijze bragt mijn vader zijn leven door, tot dat wij allen gingen dienen. Ik trouwde met eenen man dien mijn vader goed voor mij keurde, zoo wel wegens zijne godvruchtigheid als werkzaamheid; met wien ik ook vijf jaren in groote vergenoeging leefde. Het behaagde God hem van mij weg te nemen, zoo dat ik tot het dienen terugkeerde, waarin ik sedert dien tijd ben voortgegaan, uitgezonderd twee jaren die ik te huis heb doorgebragt, om mijnen geliefden vader in zijne laatste ziekte op te passen. O Mevrouw, ik zal nooit

dit tijdvak vergeten. Daar hij zoo werkzaam in zijn leven geweest was, was ik bevreesd dat hij ongeduldig in zijne ziekte zoude zijn, maar hij was zoo rustig als een lam. Zijne smart was dikwijls zeer groot, maar hij bad dan vuriglijk om hulp van boven, en voorzeker als ik naar de uitkomst oordeele, bad hij niet te vergeefs. De leeraar van zijne wijk kwam hem zeer dikwijls zien. Ook hield niemand der landlieden, voor wien hij te voren gewerkt had, op, hem eenige vriendelijke oplettendheid te bewijzen, zoo dat het hem aan niets ontbrak. Op Kersdag 1818 kwamen mijne broeders en zusters om hem te zien, en het was opmerkelijk dat wij allen daar tegenwoordig waren. Wij baden onzen voortreffelijken leeraar om hem het heilige Adondmaal dien avond toe dienen en hij deed het volgaarne; mijne moeder, hare acht kinderen, en mijn waarde vader waren allen in ééne kamer toen de goede man kwam, en hij begroette ons toen met dien aangename zegen uit het gebeden boek: *Vrede zij dezen huize, en allen die er in wonen.* Wij gevoelden eene huivering, en er heerschte eene plegtigheid welke niet beschreven kan worden. Hij las voor ons, verklaarde ons de beloften van het Evangelie, toonde ons de liefde van Christus in ons zalig te maken, en noodigde ons om die liefde openlijk te vermelden, door deel te nemen, mogelijk voor het laatst met onzen vader,

aan dezen Tafel onzes Heeren, wij deden alzoo, en wij vonden het goed daar te wezen. Mijne vader zeide dat de menschen wel eens spraken van naar den hemel te gaan, maar dat hij ondervond dat de hemel tot hem kwam. Hij vereenigde zich met den waardigen geestelijke, ons allen vermanende om voor onze zielen te zorgen als het eenige noodige. — Zulk een doorbrengen van den Kersdag was ongetwijfeld Christelijk. Hij leefde nog eene week langer, en juist zoo als het nieuwe jaar aanbrak, vertrok hij om zijn eeuwigdurend verblijf in het Nieuwe Jeruzalem aan te vangen: naar welke gelukkige plaats, onze Hemelsche Vader, op den door hem bepaalden tijd, ieder onzer om Christus wil brengen moge.

Nadat GRIETJE alzoo de geschiedenis van W. T., zijn leven en zijnen dood verhaald had, was zij en hare toehoorder zeer aangedaan. Met zulke tooneelen was Mevrouw gemeenzaam, zij gaf GRIETJE daarop eenen welgepasten raad, en de schrijver van deze eenvoudige geschiedenis heeft het genoeg, te kunnen melden dat het niet vruchteloos voor haar was. De Lezer zal het mij evenwel vergeven, wanneer ik deze gelegenheid waarneme om hem of haar te vragen, welke zijne of hare opmerking bij dit verhaal geweest is.

Het is niet geschreven als een vermakelijk verhaal, maar als eene waarschuwende les;

Lezer, zijt gij als W. T. een eenvoudig werkmán, streef dan als hij om een waar Christen te zijn. Leef wel, dan zult gij wel sterven. Lezer, zijt gij jong en rijk, er is in dit verhaal een voorbeeld voor u om te volgen. Sommige jonge rijke lieden bestuurden eene Zondagschool, welke tot eenen zegen van het geheele Kerspel gemaakt werd. Ga Lezer, en doe gelijkerwijs zij deden. Lezer, zijt gij alleen een belijder, leer uit het voorbeeld dat voor u ligt, zoo wel het Evangelie van Christus te beoefenen, als hetzelfde te belijden. Lezer, behoort gij onder de lijders, zie naar God op om sterkte. Lezer, welke jaren of geslacht, welchen rang of standplaats, welke staat of bestemming gij hebt, herinner u altijd: één ding is noodig. Geef nu op de Godsdienst acht, want ziet nu is het de welaangename tijd, nu is het de dag der zaligheid. 2 CORINTHEN VI: 2.